

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2013. május 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2012. december 18. napján kihirdetett 2.B.518/2012/19. számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

A vádlott 1 rb., a Btk. 321. § (1) bekezdés 2. fordulat, (4) bekezdés a) pontja szerinti rablás büntette kísérleteként értékelt cselekményét a Btk. 321. § (1) bekezdés 2. fordulat, (5) bekezdés b) pontja szerinti rablás büntette kísérletének **minősíti.**

A börtön és a közügyektől eltiltás tartamát **5 (öt) évre enyhíti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésbe a 2012. január 30. napjától **2012. december 18. napjáig** terjedő időt rendeli beszámítani.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Megállapítja, hogy a vádlott vezetéknévének írásmódja helyesen (vezetéknév helyesen), **lakóhelye (irányítószám, Település, utca házszám), tartózkodási helye (irányítószám Település, utca házszám, emelet, ajtó).**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. rablás büntettének kísérletében [Btk. 321. § (1) bekezdés 2. fordulat, egy esetben (4) bekezdés a) pont, egy esetben (5) bekezdés b) pont] és ezért őt halmazati büntetésül 8 év börtönre és mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról - annak végső időpontjának meghatározása nélkül. Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat részben a vádlottnak rendelte kiadni, részben megsemmisítésükről rendelkezett, míg a bűncselekmény eszközeként felhasznált bűnjeleket elkobozta. Kötelezte továbbá a vádlottat 95.034.-Ft bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a vádlott által elkövetett bűncselekményeket csak részben minősítette a törvény szerint, tekintettel arra, hogy **1. sz.** sértett amikor a vádlottat 2. sz. sértettel együtt több alkalommal felszólította a fegyver lerakására, majd miután az megtörtént, vele szemben testi kényszert is alkalmazott, a vádlottal szemben intézkedett. Ezzel a magatartásával - figyelemmel a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdésében foglaltakra - a cselekmény elkövetése során keletkezett intézkedési kötelezettségének tett eleget, így bár a szolgálata csak tíz órakor kezdődött, a vádlott első felszólítása után kifejtett magatartása már mint intézkedő rendőrré irányult. Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítélőtábla a törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlott Btk. 321. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont szerinti rablás büntette kísérleteként értékelt cselekményét a Btk. 321. § (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntette kísérletének minősítse, egyebekben pedig azt hagyja helyben.

A védő a fellebbezés indokolásában kifogásolta, hogy a bűncselekmény elkövetése után közvetlenül megtartott szemle során a (Település)-i Rendőrkapitányság alkalmazottai jártak el, így álláspontja szerint kizárt nyomozóhatóság járt el, amelyre tekintettel a szemle során felvett jegyzőkönyv nem minősülhet törvényes bizonyítéknak. Sérelmezte, hogy a törvényszék elvetette a vádlott azon védekezését, amely szerint a cselekmény elkövetése során a tényleges szándéka nem az értékek megszerzésére, hanem csupán arra irányult, hogy az őt zsaroló, illetőleg fenyegető személyekkel szemben védelemben részesüljön azáltal, hogy a rendőrség őt fogdába

helyezi el. Kifogásolta, hogy a törvényszék a vádirati tényállástól eltérően a tényállásban mellőzte annak megállapítását, hogy a vádlott eredetileg a lottózót akarta kirabolni. Vitatta továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során felvett bizonyítás nem terjedt ki arra, hogy a vádlott tudata átfogta-e azt, hogy a sértetteknek a tényállásban megállapított értéktárgyak voltak. Mindezekre figyelemmel az eredetileg enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését akként módosította, hogy elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, míg másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, és ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le eljárását.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelem nyomozóhatóság kizárásával kapcsolatos okfejtését. A Be. 38. § (1) bekezdés b) pontja szerint a nyomozóhatóság tagjaként nem járhat el a sértett. A Be. 38. § (4) bekezdése szerint pedig az a nyomozóhatóság sem járhat el az ügyben, amelynek vezetőjével szemben a Be. 38. § (1) bekezdésében szabályozott kizárási ok merül fel. Ezen két rendelkezés összevetéséből egyértelműen megállapítható, hogy önmagában az, hogy a sértettek is a (Település)-i Rendőrkapitányság állományába tartoztak, nem eredményezi automatikusan azt, hogy a (Település)-i Rendőrkapitányság kizárt lenne az ügyben, hiszen a sértettek egyike sem volt a rendőrkapitányság vezetője.

A Be. 38. § (1) bekezdés d) pontja szerint a nyomozóhatóság tagjaként az sem járhat el, akitől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból nem várható, azonban jelen esetben olyan konkrét körülmény, amely ezen kizárási ok megállapítását megalapozná, nem merült fel.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett, ennek keretében a vád tárgyát képező releváns tényekre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette, és az ennek során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte.

Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, mennyiben és miért fogadott el, illetőleg miért vetett el. Az ezzel kapcsolatban kifejtett érvelése az iratok tartalmának megfelelő volt, így a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezés eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a védelem tanúk kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát, és ennek megfelelő indokát is adta az ítéletben. Helyesen utalt arra e körben, hogy egyrészt a kihallgatni kért tanúk csak a vádlottól értesülhettek az állítólagos fenyegetett helyzetről, másrészt viszont a vádlott által megvalósított cselekmény jogi

minősítését egyébként sem befolyásolná az a körülmény, hogy a vádlottat más személyek fenyegették, hiszen a vádlott saját védekezése szerint a szándéka bűncselekmény elkövetésére irányult, hogy ennek következtében „védelem” alá kerüljön.

Mindezekre figyelemmel, tekintettel arra is, hogy megalapozott tényállás mellett további bizonyítás felvételének nincs helye, az ítélőtábla is elutasította a védő által ismételten előterjesztett bizonyítási indítványt.

A másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai alapján a törvényszék ítéletének tényállását az alábbiak szerint helyesbítette [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont]:

A vádlott őrizetbe vételét megelőzően nem végzett alkalmi munkákat, a havi 18.000.- Ft-os jövedelemre mint ösztöndíjra tett szert.

Egyebekben az elsőfokú bíróság megalapozott és hiánytalan tényállást állapított meg, amelyet az ítélőtábla a felülbírálat alapjául elfogadott.

A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a vádlott cselekménye külső megnyilvánulási formája alapján egyértelműen rablásként értékelendő, tekintettel arra, hogy az idegen dolog minősített fenyegetéssel mástól történő megszerzésére irányult. A vádlotti tudattartam megítélése egy, a bíróság által elvégzett jogkövetkeztetés, amely nem köti a másodfokú bíróságot. Ugyanakkor a tudattartalom ténybeli alapjának megállapítása már mint a tényállás megállapítás körébe tartozó kérdés, az elsőfokú bíróság feladata. Ezzel kapcsolatban a védelem vitatta azt, hogy a vádlott célzata valóban a jogtalan eltulajdonításra irányult volna, amely a rablás bűntettének törvényi tényállási eleme. Ebben a körben a törvényszék mérlegelési körébe vonta a vádlott eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásait, és megfelelő indokát adta annak, hogy a tárgyaláson előterjesztett védekezését milyen okok alapján vetette el. Így okszerűen indokolta, hogy a vádlott több alkalommal módosított vallomására figyelemmel miért foglalt úgy állást, hogy a cselekmény elkövetésére az eljárás során ismeretlenül maradt okból kifolyólag került sor. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ezen álláspontját már a bizonyítékok mérlegelése körében alakította ki, és az ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, az mind az iratok tartalmának, mind a logika szabályainak megfeleltethető volt, így az az ítélőtábla számára is irányadó volt.

Mindezekből következően okszerűen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére, és az általa megállapított tényállás alapján helyesen minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményt rablásnak. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a **1. sz.** sértett sérelmére elkövetett cselekményt a Btk. 321. § (1) bekezdés 2. fordulatába ütköző, és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő

fegyveresen elkövetett rablás büntettének minősítette. Az irányadó tényállás alapján ugyanis az állapítható meg, hogy bár a rablási cselekmény kezdetekor **1. sz.** sértett valóban nem volt szolgálatban, azonban azon magatartásával, hogy a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése alapján eljárva halaszthatatlan intézkedési kötelezettség keretében felszólította a vádlottat a bűncselekmény abbahagyására, szolgálatba helyezte magát. Ebből következően a vádlott azzal, hogy az első felszólítást követően nem tette le egyből a fegyvert, fenntartotta azt a minősített fenyegetést, amellyel az immáron szolgálatban lévő **1. sz.** sértett sérelmére is a bűncselekmény elkövetését folytatta. Ebből fakadóan a másodfokú bíróság a **1. sz.** sértett sérelmére elkövetett bűncselekményt is a Btk. 321. § (1) bekezdés 2. fordulatába ütköző, és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő fegyveresen, hivatalos személy ellen, hivatalos eljárása alatt elkövetett rablás büntette kísérletének minősítette.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság mellőzte a vádlott értelmi színvonalára tett megállapításokat, tekintettel arra, hogy a beszerzett szakértői vélemény szerint a vádlott elmeállapota nem éri el a kóros szintet, így az enyhítő körülménynek sem minősül.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el. Megjegyzi e körben a másodfokú bíróság azt, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés körében elmulasztotta az ún. középértékre, és ezzel összefüggésben a Btk. 83. § (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozást, amelyet az ítéletábra pótolott annak megjegyzésével, hogy a vádlott esetében az irányadó középérték 15 év.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék által hivatkozott nagyszámú enyhítő körülményre figyelemmel az általa kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás egyaránt eltúlzott, ezért azokat a rendelkező részben írtak szerint enyhítette, különös tekintettel arra, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor a fiatal-felnőtt életkor alsó határához közeli életkorú volt. Így az ítéletábra az enyhítő szakasz teljes kimerítését indokoltnak tartotta és a vádlott fő- és mellékbüntetését ennek megfelelően enyhítette.

Osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék azon álláspontját, hogy a vádlottal szemben helye van a Btk. 45. § (2) bekezdése alkalmazásának, azaz a kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eggyel enyhébb fokozatban történő megállapításának.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek vonatkozásában tévesen hivatkozott a Be. 155. § (5) bekezdésére, a (2) bekezdés helyett, ezért azt helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a hatályon kívül helyezés érdekében bejelentett fellebbezést alaptalannak, míg az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést alaposnak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Egyebekben pedig az ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával kapcsolatban elmulasztotta a beszámítás végső időpontjának megjelölését, azt pótolta, továbbá megállapította, hogy a vádlott vezetéknévének írásmódja helyesen (vezetéknév helyesen), és pontosította a vádlott lakóhelyét és tartózkodási helyét is.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2013. május 16. napján

Dr. Mezőlaki Erik s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.96/2013/6. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.B.518/2012/19. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2013. május 16. napján

Dr. Mezőlaki Erik s. k.
a tanács elnöke